

πλοῦν κόπον διὰ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ κακῶς γενομένου. Συνών. παροιμ. ἄβουλος - ἄσκεφτος - ἄστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος) Σάμ. Ἀντίθ. στοχαστικός. β) Μωρός, ἀνόητος Ζάκ. Θράκ. (Μάδυτ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σκῦρ. Στερελλ. (Ἀράχ.) — Λεξ. Βυζ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄλαλος 4, ἄμυαλος 1 καὶ ἀνάποδος Α 55. γ) Ἀδιάκριτος Λέσβ. Πόντ. (Οἶν.) δ) Ἀδιάντροπος, ὁ μὴ σεβόμενος τοὺς μεγαλυτέρους αὐτοῦ Λέσβ. Συνών. ἀδιάντροπος 1, ἀναιδής, ἀναίσχυντος, ἀνέντροπος, ἀποδιάντροπος, ξεδιάντροπος, ξεσκισμένος (ἰδ. ξεσκίζω), ξετσιπώτος, ἀντίθ. ντροπαλός. ε) Ἀμέριμνος, ξένοιαστος Λεξ. Δημητρ.: Ζῆ ἀστόχαστος. 2) Ὁ ἐκτελῶν τι ἄνευ προσοχῆς, ἀπρόσεκτος Κρήτ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστόχαστε, ξάνοιγε ὁδὸς σου νὰ μὴν πέσης! Κρήτ. Ἀστόχαστη εἶσαι καὶ γιὰ ῥκεινὰ δὲ δαίρνεις τὴ δουλειὰ εὐκολὰ αὐτόθι. Πολλὰ ἀστόχαστον παιδὶν εἶς! (ἔχεις) Χαλδ. Βαρέα ἀστόχαστο γαρδέλλ' εἶσαι! (γαρδέλλ' = παιδί) Ὁφ. Ἀστόχαστον ὁ μαθητὴς δὶλὰ χρόνῳ κ'ι μαθάν' Τραπ. Συνών. ἀπρόσεχτος, ἀστόχευτος.

ἀστόχευτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀστόδευτος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπίθ. *στοχευτός <στοχεύω.

Ἀστόχαστος 2, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Πολλὰ ἀστόδευτος ἐν Πόντ.

ἀστοχεύω (I) ἀμάρτ. ἀστοδεύω Πόντ. (Τραπ.) ἀστοδεύκω Κύπρ. (Γερμασ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἄστοχος.

1) Φέρομαι ὡς πρωτόπειρος εἰς τι Πόντ. (Τραπ.): Σὲ σὴν δουλειάν ἀτ' ἀστοδεύ'. 2) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγῳ ἀφορίας Κύπρ. (Γερμασ.): Φέτι ἀστοδέψαμεν τὸ ἐν ἐγγωρκήσαμεν καθόλου.

ἀστοχεύω (II) ἀμάρτ. ἀστοδεύω Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστόχι, δι' ὃ ἰδ. ἄστοχος.

1) Καταρῶμαι πρᾶγμά τι νὰ καταντήσῃ ἀστόχι, ἤτοι ῥημάδι, νὰ ἐρημωθῇ, νὰ μείνῃ ἄκληρον Πόντ. (Χαλδ.): Μ' ἀστοδεύ'ς ἀτο. 2) Καταρῶμαί τινα νὰ μείνῃ ἀκληρονόμητος Πόντ. (Τραπ.)

ἀστόχημα τό, Ἡπ. (Κεστρίν. κ.ά.) ἀστόχισμα Κρήτ. (Σητ.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀστόχημα.

Ἀποτυχία ἐνθ' ἄν.: Ἀστόχισμα νὰ ῥῃς! (ἄρᾳ) Σητ.

ἀστοχησιὰ ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀστοχῶ.

Λημοσύνη: Ἀστοχησιὰ ποῦ τὴν ἔχει! Συνών. ἀστοχασιὰ 3.

ἀστοχιά ἡ, ἀστοχία Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Κάρπ. Κρήτ. Κύθν. Μέγαρ. ἀστοχιά σύνθηθ. ἀστοχιά πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοδιά Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) ἀστόχια Ἡπ. Θήρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σάμ. ὀστοχία Μέγαρ. ὀστοχιά Ἡπ. Πελοπν. (Σουδεν. Τρίκκ.) ἀναστοχιά Θράκ. ἀναστοχιά Θράκ. (Ἀδριανούπ.) ἀστοχέα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀστοχία.

1) Ἀποτυχία σύνθηθ.: Παναγιά μου, ἀστοχιά! (εὐχή κατὰ τὴν παιδιὰν τῆς σφαίρας, νὰ ἀποτύχῃ τοῦ στόχου ὁ ἀντίπαλος) Σκῦρ. Ἀστοχιά 'ς τὸ λόγο σου, δάκω τὴ γλῶσσα σου! ΑΠαπαδιαμ. Πεντάρφ. 95 || Ἄσμ.

Ἵστοχιά 'ς τὸ λόγο, μπράτιμε, ὀστοχιά 'ς τὸ λόγο ποῦ πες Ἡπ.

Ἰὰ μένα βρέθην ἀστοχιά | νὰ 'μαι τόσο πολὺ φτωχεῖα Νάξ. (Ἀπύρανθ.) 2) Ἀφορία καρπῶν, σιτοδεία, ἔλλειψις εἰσοδημάτων Εὔβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ. Κύμ.) Θεσσ. Θήρ. Κάρπ. Κέρκ. Κρήτ. (Κατσιδ. κ.ά.) Κύθν. Κύπρ. (Λεμεσ. κ.ά.) Μέγαρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πελοπν. (Λακων. Μάν.) Σάμ.: Ἐφέτος ἦταν ἀστοχιά 'ς τὰ σιτάρια - 'ς τ' ἀμπέλια - 'ς τοὺς ἐλαίους πολλαχ. Φέτος ἔχουνε ἀστοχία τὰ δαδρά (αἱ ἐλαίαι) Μέγαρ. Στὰ σπαρτὰ ἦταν ἀστόχια Μάν. Μεγάλη ἀστοχιά ἦπιασε τὰ σπαρμένα ὀφέτος Κατσιδ. Ἐφέτι εἶχανε ἀστοχιά οἱ μέλισσες Νάξ. (Φιλότ.) Μεγάλην ἀστοχιά ἦτον ἔφέτι 'ς τὴ θάλασσα, μήτε ψάρ' ἐφάνηκε μήτ' ἀχταπόδι μήτε διάολος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ὅπου δὴς πολλὰ ἀμπέλια εἶναι ἀστόχια Σάμ. || Παροιμ. Κοντὰ 'ς τὴ φτώχεια ἦρθε κ' ἡ ἀστόχια (ἐπὶ ἁλλεπαλλήλων δεινῶν) Λακων. Στὴν ἀστοδιὰν φελᾷ τῶαί τὸ χαλάζιν (συνών. παροιμ. 'ς τὴν ἀναβροχιά καλὸ εἶναι καὶ τὸ χαλάζι) Κύπρ. Γνωμ. Ἡ πολλὴ σπορὰ νικᾷ τὴν ἀστοχιά (ὁ πολλὰ σπείρων καὶ ἐν περιπτώσει ἀφορίας κατὰ θά συγκομίσει) πολλαχ. Ἡ ἀροσπορέα νικᾷ τὴν ἀστοχέα (τὰ ἀραιῶς σπειρόμενα εὐδοκιμοῦν καὶ εἰς ἐποχὴν ἀφορίας) Κάρπ. Συνών. ἀστοχίλα. 3) Ἐλλειψις ἐργασίας, ἀεργία, ἀπραξία Θήρ. Πάρ. Σάμ.: Τώρα 'χουμε ἀστοχιά Σάμ. Ἀστοχιά 'ς τὴν τέχνη σου! (εἶθε νὰ μὴ εὐρίσκῃς ἐργασίαν! Ἀρᾳ) Θήρ. Ποῦ νὰ 'χῃ ἀστοχιά ἡ τέχνη του! (ἄρᾳ κατὰ ἱατρῶν, φαρμακοποιῶν, νεκροθαπτῶν, φερετροποιῶν κττ.) Πάρ. 4) Δυστυχία Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὔβ. (Κύμ.) Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ.) Μέγαρ. Πελοπν. (Λακων. Σουδεν. Τρίκκ.) Σίφν. Στερελλ. (Ἀμφ.) — ΓΒλαχογιάνν. Μεγάλ. χρόν. 7 — Λεξ. Βυζ. Περίδ.: Ἀστόχια νὰ τοῦ ῥθῇ! (ἄρᾳ) Λακων. Ἀστοχιά νὰ 'χῃς! Λεξ. Αἰν. Ἀστοχιά σου! Λακων. Ἀχ, ἀναστοχιά σ'! Ἀδριανούπ. Ἀστοχιά σου ποῦ θὰ κάνῃς ἐσὺ προκοπή! (ἀλοῖμονόν σου, δὲν θὰ κάμῃς ποτὲ προκοπήν) Κύμ. Τί τοῦ ῥθῃ, ὀστοχιά του! Σουδεν. Λοιπὸν εἶσαι εἰσιμος γιὰ τὸ κλαρὶ κ' ἐσὺ; τρομάρα μου, ἀστοχιά μου! ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. || Φρ. Ἀς βάλουμε κι τ'ν ἀστοχιά μοῖρα (ὡς σκεφθῶμεν ὅτι ὡς ἄνθρωποι δυνάμεθα νὰ περιπέσωμεν εἰς συμφορὰν) Μακεδ. Καύγω τὴν ἀστοχιά νὰ ῥθ' ἡ πιτυχιά (λέγεται καθ' ἣν στιγμὴν ῥίπτουν εἰς τὴν πυρὰν τὸν Μάην κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 23 Ἰουνίου παραμονῆς τοῦ ἁγίου Ἰωάννου) Ἀνδρ.

5) Ἀπερισκεψία, ἀνοησία Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Κρήτ. Κύπρ. Μέγαρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Σάμ. — Λεξ. Βυζ.: Ἀπὸ τὴν ἀστόχια του τό παθε Θήρ. Δά ἀστοχίες μᾶς λείεις! (δά=τί) Μέγαρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνογιά.

6) Πλάνη, σφάλμα Ἡπ. — Λεξ. Περίδ. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Πολύβ. 7, 5, 6, «εἰς τηλικαύτην ἀστοχίαν ἐνέπεσε».

7) Ἀδεξιότης, ἀνεπιτηδειότης ἰδίως ἐξ ἀπροσεξίας Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἀστοχιά σου! (φρ. ἐπιπληκτικὴ πρὸς τὸν ἀδεξιῶς εἰπόντα ἢ ἐκτελέσαντά τι) Ἀρκαδ. Μὲ τὴν ἀστοχιά της δὲ μᾶς ἄφησε γγαλινὸ γερὸ Λεξ. Δημητρ. 8) Λόγος ἀδέξιος, ἀσυνάρτητος Σίφν.: Μ' αὐτὴ τὴν ἀστοχιά σου τὰ χάλασες. IX) Πληθ. ἀστοχίες οἱ, εἶδος παιδιᾶς μὲ σφαῖραν παιζομένην μεταξὺ δύο ἀντιπάλων ομάδων ἢ ἀτόμων Εὔβ. (Αὐλωνάρ.)

ἀστοχιάζω ΙΠολέμ. Χειμώνανθ. 159.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχιά.

Δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν, περιφρονῶ τι: Ποίημα.

Ἀστόχιασε τὸ θάνατο γιὰ τὴ ζωὴ τῆς κόρης

κ' ἔσκυψε μόνῃ 'ς τοῦ θεοῦ τὸ πεινασμένο στόμα.

ἀστοχιάρις ἐπίθ. Λεξ. Γαζ. (λ. ἀμνήμων) Βλαστ. Πρω. Δημητρ. ἀστοχιάρις Θράκ. Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχίς καὶ τῆς καταλ. -ιάρις.

Ἐπιλήσμων. Συνών. ξεχασιάρης.

ἀστοχίδα ἡ, ἀμάρι. ἀστουχίδα Σκίαθ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίδα.

Ἐλαία πίπτουσα ἐκ τοῦ δένδρου πρὶν ὠριμάσῃ.

ἀστοχίλα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τῆς καταλ. -ίλα.

Ἀφορία, ἐπὶ καρπῶν: Φέτος ἦτανε ἀστοχίλα 'ς τὰ σπαρμένα. Συνών. ἀστοχιά 2.

ἀστοχογερακίνα ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. γερακίνα.

Εἶδος ἰέρακος.

ἀστοχόπικρα ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀστοχος καὶ τοῦ οὐσ. πίκρα.

Μικρὰ πίκρα, ἥτοι μικρὰ συμφορὰ, ὅσον θάνατος μικροῦ παιδίου ἐν συγκρίσει πρὸς θάνατον ἐνηλίκου ἀνθρώπου.

ἀστοχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀστουχους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀστοχο Τσακων. ἄτοχο Τσακων. οὐδ. ἀστόχι Πελοπν. (Μάν.) ἀστόδιν Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἀστόδ' Πόντ. (Ἄμισ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἀστοχος. Περὶ τοῦ οὐδ. ἀστόχι ἰδ. ἈνθΠαταδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 167 κέξ.

1) Ὁ ἀποτυγχάνων τοῦ σκοποῦ, ὁ μὴ ἐπιτυγχάνων Εὐβ. (Κύμ.) Πελοπν. (Δημητσάν. Ὀλυμπ.) κ.ά.: Φρ. Ἀστοχος ὁ λόγος σου! (εἶθε νὰ μὴ ἐκπληρωθῇ ὁ λόγος σου!) Δημητσάν. Τοῦ ἔκαμε ἀστοχο (δὲν ἐξεπυρσοκρότησε τὸ τουφέκι) Κύμ. Ἐτοῦτο τό 'χω ἀστοχο - πίτυχο (ἴσως νὰ ἐπιτύχω εἰς τοῦτο, ἴσως ὅχι) Ὀλυμπ. 2) Ἀκαρπος, ἐπὶ γῆς καὶ γεννημάτων Κύθηρ. Πελοπν. (Λακων. Μεσσ.) κ.ά.: Ἀστοχη γῆ Κύθηρ. Ἀστοχα γεννήματα Λακων. Τὰ σπαρμένα εἶναι ἀστόχια, δὲν εἶναι πίτυχα Μάν. Ἀμα βρέξῃ ὁ Αὐγουστος, πάντοτε οἱ ἐλαιὲς εἶν' ἀστοχες Μεσσ. 3) Ἐκεῖνος ποῦ εἶθε νὰ μείνῃ ἄνευ κτήτορος, ἐπὶ πραγμάτων Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Ἀστόδ' νὰ ἴνε-ται τὸ λῶμα σ'! (εἶθε ν' ἀποθάνῃς καὶ σὺ καὶ οἱ συγγενεῖς σου, ὥστε νὰ μείνῃ χωρὶς κτήτορα τὸ ἔνδυμά σου!) Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Ἀστόδ' κι ἀπαρδάλ'! (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Ὀφ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά. Τ' ἀστόδ' καὶ τ' ἄκλερο! (τὸ ἔρημον καὶ ἄκληρον!) Ὀφ. Συνών. ρημάδι. Καὶ κατ' ἀντίφρ. ἐπὶ πράγματις ἡ ζῶον πρὸς ὃ ἐκδηλοῖ τις συμπάθειαν ἢ θαυμασμόν Πόντ. (Χαλδ.): Τ' ἀστόδ', ντ' ἔμορφον ἔν'! (τὸ ρημάδι, τί ὠραῖον εἶναι!) 4) Ἀφυῆς, δύσνους Ἦπ. Πόντ. (Τραπ.): Τ' ἀστοχον τὸ παιδὶν 'κ' ἐπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημα (δὲν ἤμπορεῖ νὰ μάθῃ τὸ μάθημά του). β) Ἀπρόσεκτος Ἦπ. Πελοπν. Πόντ. (Κοτύωρ.)

γ) Ἀσυλλόγιστος, ἀνόητος, ἐπὶ προσώπων καὶ λόγων πολλαχ.: Ἀστοχος ἄνθρωπος. Ἀστοχα λόγια πολλαχ. || Παροιμ. Ἀστοχος νοῦς, διπλὸς ὁ κόπος (διὰ τὴν σημ. ἰδ. ἀστοχαστος 1) Πελοπν. κ.ά. 5) Ἀρρεπὴς Τσακων. 6) Ἀσχημος, κακὸς Κορσ. Πελοπν. (Κορινθ.)

ἀστοχῶ πολλαχ. ἀστουχῶ πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀ-στουχῶ Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) ἀστοχοῦ Πελοπν. (Μάν.) Τσακων. ἀστοχάω Εὐβ. (Μετόχ.) Ζάκ. Ἦπ. (Δρόβιαν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἶγ. Γέρμ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεσσ. Οἶν.) — Λεξ. Ἐλευθερουδ. ἀστοχάω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) ἀστου-χάω Εὐβ. (Στρόπον.) Ἦπ. (Ζαγόρ. Κεστρίν.) Θεσσ. (Κα-λαμπάκ.) Σκόπ. Ἰστοχῶ Θράκ. (Γέν. Σαραεκλ. Σηλυβρ.) Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) Ἰστουχῶ Μακεδ. (Βέρ.) Ἰστουχάω Θεσσ. ἀστοχίζω Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λα-κων. Μάν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἀστοχῶ. Τὸ ἀστοχίζω καὶ μεσν.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, δὲν ἐπι-τυγχάνω εἰς πράγμα τι πολλαχ.: Σημάδεψε, ἀλλὰ ἀστό-χησε. Ἀστόχησα 'ς τὴ δουλειά μου. Ἀστόχησα τὸ δρόμο, γιατί δὲν ἔχω ξαναπάει πολλαχ. Βάρεσα ἓνα ὀρδύκι καὶ τ' ἀστόχηκα Μάν. Ὅλοι τότε βαρέσασι κι ὅλοι τὸν ἀστοχήσασι Λακων. || Φρ. Ἐ, ν' ἀστοχήσης! (εἶθε νὰ μὴ εὐδοκιμήσης!) Ἀρά) Κρήτ. || Γνωμ. Ὀπ' ἀστοχήσης γάειρε κι ὅπου πετύ-χης φύγε Κρήτ. — Παροιμ. Ἀκριβὸς θαρεῖ κερδαίνει κι ἀστο-χῇ καὶ δὲν τὸ ξέρει Κύπρ. || Ἄσμ.

Τὸν ἀδρειωμένο μὴ δὲ γλαῖς ἂν ἀστοχήσῃ κιόλας, μ' ἂν ἀστοχήσῃ μιὰ καὶ δυὸ πάλ' ἀδρειωμένος εἶναι.

β) Διαφεύγω Εὐβ. (Αὐλωνάρ.): Δὲν τοῦ ἀστοχᾶει τίβο-τας. γ) Προσκόπτω, σκοντάπτω Κρήτ.: Ἄσμ.

Ὁ γάιδαρος ἀστόχησεν ὁ κακαποδομένος.

2) Δὲν εὐδοκιμῶ, ἐπὶ δένδρων, φυτῶν καὶ γεννημάτων ἐν γένει Εὐβ. (Κουρ. Κύμ. Στρόπον.) Ἦπ. Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Λακων. Μάν. κ.ά.) Σάμ. Σῦρ. — Λεξ. Δημητρ.: Φύτεψα μιὰ ἐλαία κι ἀστόχηκε Μάν. Ἐχει ἀστο-χῆσει φέτος τὸ θυμάρη (δὲν ἐκαρποφόρησε πρὸς νομὴν τῶν μελισσῶν) Σῦρ. Ἀστόχησαν οἱ καργες - τὰ γεννήματα - τὰ σ'τά-ρια Ἀνδρίτσ. Λακων. Ἀστοχήσανε τὰ ψωμιά φέτι (ψωμιά = σιτηρὰ) Κύμ. Ἀστόχ'σι τοῦ χουράφ' Θεσσ. Σπαρμένα ἀστουχ'μένα Σάμ. || Ἄσμ.

Μὴ δῆνε κλαῖς τὴ λεμονῆ δσο κι ἂν ἀστοχήσῃ,

κάνει λεμόνια δίφορα τὸ γόσμο νὰ γεμίσῃ

Κρήτ. Μετοχ. ἀστοχισμένος = ἄφορος πολλαχ. Ἀστοχισμένη χρονιά πολλαχ. Ἀστουχ'μένους κιόρς Εὐβ. (Στρόπον.) Ἦ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Λεόντ. Νεαπόλ. 62,1 (ἐκδ. ΗGelzer) ἦν γὰρ ἀστοχήσασα ἡ χώρα διὰ τὴν λειψυδρίαν. β) Δὲν παράγω, ἐπὶ ζώων ἐγγάλων Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Σάμ.: Ἀστουχῆσανι τὰ γίδια φέτου Σάμ. Ἀστοχημένη 'τον ἡ μάδρα μας ἐφέτι Ἀπύρανθ. γ) Ἀποτυγχάνω εἰς τὰς γεωργικὰς μου ἐργασίας λόγῳ ἀφορίας Κύπρ.: Παροιμ.

Ἀντιαν γεωρκῆς μὴ δαίρεσαι τὸ ἄνταν Ἰστοχῆς μὲν πλήσσης (οὔτε διὰ τὰς ἐπιτυχίας νὰ χαίρης πολὺ οὔτε διὰ τὰς ἀποτυ-χίας νὰ λυπῇσαι). 3) Δυστυχῶ, κακοπραγῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.): Γνωμ. Τὸν εὐτυχοῦντα ὅλοι βοηθοῦντα, τὸν ἀστοχοῦντα ὅλοι μισοῦντα (βοηθοῦντα καὶ μισοῦντα ἐκ τοῦ βοηθοῦν τον, μισοῦν τον) Μάν. Ἦ σημ. καὶ μεσν. 4) Παύο-μαι, σταματῶ Λέσβ.: Ἡ γείτουνάς μας δὲν ἀστουχᾶ, οὔλου δ'λεῦ. Ἡ φουτιὰ νὰ μὴν ἀστουχᾶ γὰ νὰ γίῃ τοῦ φαγεῖ καλό. Ἡ βρύς δὲν ἀστουχᾶ, οὔλου τρέξ. 5) Λησμονῶ Εὐβ. (Κύμ. Μετόχ.) Ζάκ. Ἦπ. Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. Γέν. Δι-δυμότη. Μάλγαρ. Σαραεκλ. Σηλυβρ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Λέσβ. Μακεδ. (Βελβ. Γκιουβ. Καστορ. Κοζ. Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) Σκόπ. Στερελλ. (Ἀμφ.) Χίος — Λεξ. Βλάχ. Βυζ. Περίδ. Πρω.: Τ' ἀστόχησα τὰ γράμματα Ἦπ. Ἀστόχησα νὰ πάρω λειανὶ μαζί μου αὐτόθ. Σ' ἀστόχηκα Λακων. Ἀστόχησα νὰ σοῦ τὸ 'πῶ Καστορ. Ἀστόχηκα νὰ πάγω Μάν. Ἀστόχησα τὸ μαντήλι μου Πελοπν. Ἀστόχ'σαν νὰ σφαλῇσ'ν τὴν πόρτα Μακεδ. Δὲν ἀστουχάου ποντὲ Σκόπ. Μιὰ φουρὰ νὰ τ' ἀκούσου δὲν τοῦ Ἰστοχῶ Μακεδ. || Γνωμ.

Καινούργιο φίλο ἔπιασες, παλαιὸ μὴν ἀστοχήσης

Ἦπ.

Μάτια ποὺ δὲ φαίνονται | γρήγορα ἀστοχειοῦνται Σισάν. — Ποίημ.

Ἦτανε μνήμη παλαιή, γλυκειὰ κι ἀστοχισμένη

ΔΣολωμ. 149. Συνών. ξαστοχῶ, ξεχνῶ. β) Δὲν προσέχω, δὲν λαμβάνω ὑπ' ὄψιν Ἦπ. — Λεξ. Ἐλευθερουδ.: Ἀστόχησες τὰ λόγια μου Λεξ. Ἐλευθερουδ. 6) Ἀπατῶ-μαι, σφάλλομαι Ἦπ. Ἦ σημ. καὶ παρὰ Βλάχ.

